

ше дошло сражението на конниците, тогазъ почна да минува Македонската фаланга, която състоеше отъ шестнадесетъ реда пехота и ратуваше противъ Перситѣ съ всичката си сила. Но Перситѣ неможеха да устоятъ за дълго врѣме срѣща Македонското юначество, за то пърстнаха да бѣгатъ, освѣнъ Еллинитѣ, които слугуваха на Перситѣ. А тѣ събраха се всички на едно место и търсеха отъ Александра да имъ даде клетва. Той обаче, се разгнѣви и безъ да си помисли първъ се устреми и нападна върхъ тѣхъ, но съ това той изгуби коньтъ като го нараниха съ мечъ у ребрата (другъ конь бѣше а не Буцефалъ), а сърдце-раздирателно бѣше зрѣлището на убититѣ и на раненитѣ войници; защото ратницитѣ силно като воюваха та немилостиво ги тжичеха съ коплетѣ, и за това повече отъ тѣхъ умираха. И казваха че отъ Персийската войска бѣха паднали до двадесетъ хиляди души пехота и двѣ хиляди и петстотинъ конници. Но отъ ония, които бѣха около Александра Великий казва Аристовулъ че всичкитѣ мъртви бѣха тридесетъ и четири, отъ които деветъ бѣха отъ пехотата. За тѣзи силни ратници Александръ заповѣда да въздигнатъ мѣд-ни статуи, които ги приготви Лисиппъ. И като извѣсти за побѣдата на Еллинитѣ, а особно на Атинейцитѣ, та имъ прати тринайсетъ копие отъ поробенигѣ (1). А въобщъ надъ другий обиръ

1). Тѣзи копие Атинейцитѣ бѣха ги вмѣстили въ хра-мътъ на Атина, даже и доднесъ се намерватъ бѣлѣзи.